

med hensyn til, at skatten specielt for de laveste indkomster nu var blevet alt for høj, og det er jo så eviggyldig en sandhed, at det burde have været sådan, at der allerede fra Folketingets åbning havde været et bredt flertal på 170 mandater eller noget i den stil, som havde været parat til at vedtage en ændring af skattelovgivningen, sådan at de mennesker, som har de absolut laveste indkomster i vores samfund, som udgangspunkt havde fået nedsat deres skat.

Men vi ved jo godt – og det ved skatteyderne også godt – at den slags luftige sommersynspunkter, som er så fristende at fremsætte, når man trænger til at få halvanden millimeters spalteplass i den lokale avis, aldrig bliver til mere. Skatteyderne har med erfaring fra de sidste to skattereformer, vi har haft i Danmark, erkendt, at der hver gang ikke har været tale om at nedsætte skatten, men udelukkende om skatteomlægninger.

Derfor har vi også det synspunkt i Fremskridtspartiet, at hvis man skal gennemføre en skattereform – og det synes vi man skal – så må fem betingelser være opfyldt, før man skrider til lovgivning:

Det første krav, man må stille til en skattereform, er, at skatten bliver lavere – således at forstå, at når der i skattereformen lægges sammen og trækkes fra og byttes rundt, så bliver det samlede resultat, at skatterne bliver lavere.

Det har selvfølgelig den konsekvens, at det provenu, som staten og amterne og kommunerne får ind fra deres skatteindtægter, bliver lavere, og den konsekvens er vi parate til at tage i Fremskridtspartiet, for vi mener, at der ikke er nogen som helst problemer i at finde kompenserende besparelser i de store og svulmende offentlige budgetter.

Vi er derfor heller ikke bange for den bekymring, flere i dag har gjort sig: at så længe der er underskud på statens budget, kan man ikke give skattelettelser. Det er efter min mening en pseudoundskyldning, for en lang række skattelettelser kan gennemføres på en sådan måde, at de er selvfinansierende. Jeg skal her minde om, at fjernelsen af parfumeafgiften jo har vist sig oven i købet at være til fordel for statens samlede finanser.

Derfor skal man se objektivt på, hvad konsekvensen af lavere skatter vil være. Og konsekvensen vil være, at en lang række internationale virksomheder, som i disse år gør sig overvejelser om, hvorvidt de skal bosætte sig i Dan-

mark, træffer den beslutning, at det vil de gerne, frem for nu, hvor de med de oplysninger, de får om skattniveauet i Danmark, med det samme afskriver Danmark som et muligt domicil for deres kommende aktiviteter.

Vi kan også være med til at dæmme op for de mange virksomheder, som i disse år overvejer, om de skal flytte deres nuværende aktiviteter ud af Danmark. Dansk Industri har for nylig opgjort, at man forventer, at mellem 40.000 og 50.000 arbejdspladser inden for de næste år vil blive nedlagt eller flyttet til udlandet af den simple årsag, at vi har så markant højt et skattniveau i Danmark.

OECD har jo ved opgørelsen for 1995 – som jo er de seneste tal – nok en gang tildelt os førstepladsen. Danmark vandt suverænt førstepladsen. Vi kan ikke gøre det inden for idrætten, men vi kan gøre det med hensyn til skattniveauet.

Derfor vil det, at vi får lavere skatter i Danmark, i sig selv have så gavnlig en virkning på samfundsøkonomien, at man ikke skal være bange for at sætte det projekt i gang af angst for, at det vil udhule statens finanser. Men som sagt er Fremskridtspartiet i den forbindelse indstillet på at medvirke til tilsvarende eller større kompenserende besparelser.

Men der er jo mange måder at nedsætte skatten på:

Efter vores mening vil det allervigtigste være – og det er så vores betingelse nummer to – at det er indkomstskatten, skatten på lønindkomsten, der bliver nedsat. For det er jo ganske absurd, som fru Elisabeth Arnold netop var inde på – uden dog at drage den konklusion, jeg drager – at der i dette land er ægtepar, hvor begge parter er på bistandshjælp, som kan konstatere, at hvis de finder sig et arbejde, kan de komme til at betale over 90 pct. i skat af de ekstra penge, de får ud af at gå på arbejde.

Det var oven i købet regeringens eget organ, Det Fri Aktuelt, der for nogle måneder siden foretog de beregninger og dermed dokumenterede, at for en lang række familier kan det simpelt hen ikke betale sig at tage et arbejde, idet det er billigere for dem at forblive på offentlig forsørgelse.

Så er der nogle, der mener, at så kan man bare nedsætte de offentlige forsørgelsesydelse, men det mener vi i Fremskridtspartiet er en forkert fremgangsmåde. Vi mener, at den rigtige fremgangsmåde er at præmiere de mennesker, der tager på arbejde, ved, at skatten på deres